

lignelsen. De havde bragt lidelserne over sig selv, ved at ikke lade deres Gudsgivne lys skinne frem over verden.

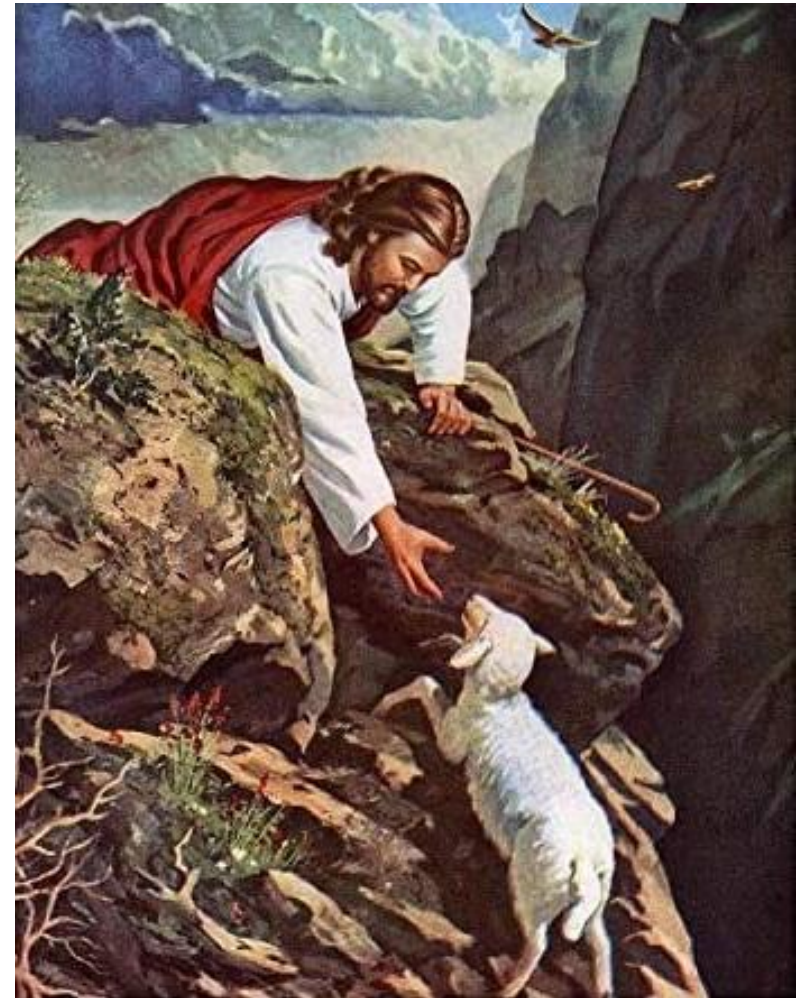
I de sidste dage

Ved det afsluttende sceneri af denne Jords historie, skildres i slutningen af den rige mands historie. Den rige mand hævdede at være Abrahams søn, men han blev skilt fra Abraham af en utilgængelig afgrund – en forkert udviklet karakter. Abraham tjente Gud, fulgte Hans ord i tro og lydighed. Men den rige mand havde ikke Gud og den lidende menneskeheds behov i tankerne. Den store afgrund der blev dannet mellem ham og Abraham, var ulydighedens afgrund. I dag er der mange der følger samme kurs. Selvom de er menighedsmedlemmer, er de ikke omvendte. De kan tage del i menighedens gudstjeneste, de kan synge salmen, "Som hjorten skriger ved det udtørrede vandløb, sådan skriger min sjæl efter dig, Gud." (Salme 42,2); men de bevidner falskneri. De er ikke mere retfærdige i Guds øjne, end den største synder. Den sjæl der længes efter spænding efter verdslige fornøjelser, med tanker der elsker skuespil fuldt ud, kan ikke tjene Gud. Ligesom den rige mand i lignelsen, sådanne vil disse ikke føre krig imod kødets lyster. Han længes efter at føje appetitten. Han vælger syndens atmosfære. Han rives pludseligt væk af døden, og han går ned i graven med sin karakter, af det livslange samarbejde med sataniske agenter. I graven har han ikke magt til at vælge noget, om det er godt eller ondt; for den dag et menneske dør, går hans tanker til. (Salme 146,4; Prædikerens 9,5. 6.)

Når Guds røst vækker den døde, vil han stå op af graven med den samme appetit og de samme lidenskaber, med den samme smag og afsmag, som han værnede om, da han levede. Gud udfører intet mirakel for at genskabe et menneske, som ikke vil genskabes, skønt han har fået alle anledninger og forsynet med alle evner. Medens han levede glædede han sig ikke ved Gud, fandt ej heller behag i Hans tjeneste. Hans karakter er ikke i harmoni med Gud, og han vil ikke blive lykkelig med den himmelske familie.

I dag er der en klasse i vor verden som er selvretfærdige. De er ikke grådige, de er ikke drankere, de er ikke hedninger; men de ønsker at leve for sig selv, ikke for Gud. Han er ikke i deres tanker; derfor klassificeres de med ikke-troende. Var det muligt for dem at gå ind ad Guds stads porte, ville de ikke have ret til livets træ, for lægges Guds bud frem for dem, med alle deres bindende krav, så siger de: Nej. De har ikke tjent Gud her; derfor vil de ikke tjene Ham herefter. De kunne ikke leve med Hans tilstedeværelse, og de vil føle at alle andre steder foretrækkes fremfor himlen.

At erfare Kristus, betyder at tage imod Hans nåde, som er Hans karakter. Men de som ikke påskønner og udnytter de dyrebare anledninger og den hellige indflydelse de får tilstået på jorden, egner sig ikke til at tage del i himlens rene hellighed. Deres karakter er ikke formet efter den guddommelige lignelse. På grund af deres egen forsømmelighed har de formet en afgrund som intet kan slå bro over. Der dannes en stor afgrund mellem dem og retfærdigheden.

Der er stadig håb.

- forbindelse med Jesus

hæfte 3 - tekst af Ellen G White

Der er stadig håb - Kristi illustrerede lektier, 3. del

Dette hæfte udgør kapitel 15-22 af bogen 'Kristi illustrerede lektier' bedre kendt som 'Kristi lignelser', - og er skrevet af Ellen G White. Det er en ny oversættelse og således ikke afhængig af andre forlag. Hæftet er til gademissionsformål. Håbet er at hele bogen vil blive oversat, og udgivet til gademissionen. Evt henvendelse på mission@effata.dk. - Henning Pedersen

Indhold

"Den mand tager imod syndere"	2
"Han var fortabt, men er blevet fundet."	9
"Lad det stå et år til"	15
"Gå ud på vejene og langs gærderne"	18
Målet af tilgivelse	27
Vinding som er tab	31
"Der er lagt en dyb kløft"	34

andre hæfter i samme serie

"Den mand tager imod syndere"

Dette kapitel er baseret på Lukas 15.1-10.

Idet "Toldere og syndere" samlede sig omkring Kristus, udtrykte rabbinerne deres mishag. "Den mand tager imod syndere" sagde de, "og spiser sammen med dem."

Med denne anklage antydede de at Kristus kunne lide at omgås syndige og onde, og var ikke klar over deres ondskab. Rabbinerne var skuffede over Jesus. Hvordan kunne der være nogen, der påberåbte sig så ophøjet en karakter, ikke blandede sig med rabbinerne, og fulgte deres undervisningsmetoder? Hvorfor gik han så uhøjtidelig rundt, og arbejdede blandt alle klasser? Hvis Han var en sand profet, sagde de, så ville han harmonere med dem, og ville behandle toldere og syndere med den ligegyldighed som de fortjente. Det gjorde disse samfundsvogtere vrede, at Han var hos dem, som de hele tiden var i kamp med, og hvis rene liv alligevel imponerede og fordømte dem, ville omgås de sociale udskud med en så åbenlys sympati. De anerkendte ikke Hans metoder. De betragtede sig selv som uddannede, fine og vældig religiøse; men Kristi eksempel afslørede deres selvished.

Det opdannede dem også at de der blot viste foragt for rabbinerne, og som aldrig blev set i synagogerne kunne flokkes omkring Jesus og lytte i dyb opmærksomhed til Hans ord. De skriftkloge og farisæerne mærkede kun fordømmelse under denne rene tilstedeværelse; hvordan kunne det så være at toldere og syndere blev draget til Jesus?

De vidste ikke at forklaringen lå i de ord de havde sagt som en hånlige anklage: "Den mand tager imod syndere" Sjæle som kom til Jesus, mærkede ved Hans tilstedeværelse, at der også var en udvej fra syndes hule for dem. Farisæerne havde kun hån og foragt for dem; men Kristus hilste dem som Guds børn, endog udstødt fra Faderens hus, men ikke glemt af Faderens hjerte. Og på grund af deres elendighed og syndighed blev de blot mere genstand for Hans medfølelse. Jo længere de havde strejft bort fra Ham, des alvorligere længsel og større opofrelse for deres redning.

goder, til at tilfredsstille sig selv, og forbereder sig selv på at høre dommen: "Du er vejret på vægten, og fundet for let." Daniel 5,27. Den rige mand fik alle gode timelige og åndelige kår, men han nægtede at samarbejde med Gud, i anvendelsen af brugen gode velsignelser. Sådan var det med jødiske folk. Herren havde gjort jøderne til den hellige sandheds forvaltere. Han udpegede dem til at være Hans nådes forvaltere. Han havde givet dem alle åndelige og timelige muligheder, og han kaldte dem til at viderebringe disse velsignelser. De fik særlige instrukser om hvordan de skulle behandle deres brødre der var faldet i fordærv, fremmede inden for deres porte, og de fattigere iblandt dem. De skulle ikke prøve at få alt, til deres fordel, men huske på dem der har behov, og dele med dem. Og Gud lovede at velsigne dem efter deres kærligheds- og barmhjertighedsgerninger. Men ligesom den rige mand, rækker de ingen hjælpende hånd frem for at lette den lidende menneskeheds timelige eller åndelige fornødenheder. Fuld af stolthed, betragter de sig selv som Guds udvalgte og foretrukne folk; alligevel tjente eller tilbad de ikke Gud. De slog sig til ro at de faktisk var Abrahams børn. "Vi er Abrahams sæd," sagde de stolt. (Johannes 8,33.) Da kriserne kom, blev det åbenbart at de havde skilt sig fra Gud, og sat deres lid til Abraham, som om han var Gud.

Kristus længes efter at lade lyset skinne ind i det jødiske folks formørkede sind. Han sagde til dem: "Hvis I var Abrahams børn, ville I gøre Abrahams gerninger. Men nu vil I have mig slået ihjel, et menneske, der har sagt jer sandheden, som jeg har hørt af Gud. Sådan gjorde Abraham ikke." Johannes 8,39. 40.

Kristus så ingen dyd i afstamningen. Han lærte at åndelig forbindelse overgår al naturlig forbindelse. Jøderne hævdede at stamme fra Abraham, men undlod at gøre Abrahams gerninger, de beviste at de ikke var hans sande børn. Kun de, som selv beviser at være i åndelig harmoni med Abraham, og adlyde Guds røst, genkendes som sande efterkommere. Selvom tiggeren tilhørte det, som menneskene anså af den ringere slags, genkendte Kristus ham som én, Abraham ville tage som sin nærmeste ven.

Selvom den rige mand var omgivet af livets luksus, var han meget uvidende om at han satte Abraham der hvor Gud burde have været. Hvis han havde påskønnet sine ophøjede privilegier og ladet Guds Ånd forme sit sind og hjerte, ville han i det hele taget have haft en position. Således er det med det folk han repræsenterede. Hvis de havde reageret på det guddommelige kald, ville deres fremtid have været helt anderledes. De ville have udvist sand åndelig skarpsindighed. De fik midler, som Gud ville have formeret, gjort tilstrækkeligt for at velsigne og oplyse hele verden med. Men de havde skilt sig så langt fra Herrens orden, at hele deres liv var forvansket. De brugte ikke deres gaver som Guds forvaltere, i overensstemmelse med sandhed og retfærdighed. De havde ikke regnet med evigheden, og resultatet af deres upålidelighed var hele folkets ruin.

Kristus vidste at jøderne ville huske Hans advarsel ved Jerusalems ødelæggelse. Og sådan blev det. Da ulykken kom over Jerusalem, da sultedøden og lidelser af enhver slags kom over folket, huskede de på disse ord af Kristus, og forstod